

BLÁZNOVY
SLZY

PETR URBÁNEK

AUTOR O AUTOROVĚ

Jsou v životě okamžiky, kdy mozek běsní nad choromyslnými výplody duše, a nužno dodat, že mu to není nic platné. Prostě nikdo není imunní vůči podivné křeči obecně nazývané láska, a to od puberty až po zralý věk. Nedávno uplynulá doba tak podivnou vychytralostí infikovala touto milou chorobou i autora. Při psaní těchto řádků se však už jen udiveně ohlíží za uplynulým časem a nechápe, proč právě jeho muselo potkat něco tak neobvykle vznešeného, pochopitelně i s předpokládaným hořkým koncem. Zejména v těchto případech platí, že čím výše jedinec vzlétne, tím otřesnější je pak pád na ústa. Je nasnadě, že i sebeotřetější duši dopad z nadoblačné výšky na tvrdou podložku reality bolí více než představa o trhání zdravých zubů bez umrtvení. Autor proto smutní a lituje jen, že nemůže složit hlavu do klína právě té, co jej ze svého citového bytí navěky vymazala.

Choromyslná představa o tom, že spirála dvou astrálních těl splétajících vášeň, něhu i cit v podivnou tapisérii božského poznání nekonečna vytvořila nenarušitelnou hradbu chrámu bohyně lásky se dvěma pokorně obětujícími bytostmi. Mámivá věčnost se však jediným slovem změnila v prach. Tulák a klaun i šašek v jedné osobě zazvonili rolničkami umíráčku a vyprahlou krajinou, kterou zavlažují jen slzy nemilovaných, se vydali na cestu bez návratu...

I když se z bortily sloupy nesoucí klenbu nad kolonádou splněných tužeb a vzlykajících citů, den se proto nestal kratším a stromy nepřestaly růst. Jen trochu pokulhává sen o Romeovi a Julii. Tuláku s rolničkami blázna tedy nezbyvá než čekat na jiný sen, jenž by veskládal v řádky, kterým by vdechl myšlenku o půvabu odpuštění. Poté se usměje a vstřícně otevře náruč v nezczitelné víře, že ta jeho nikdy nezůstane prázdná...

Petr Urbánek

BLÁZNOVY

SLZY

PETR URBÁNEK

Motto:

Blížence odsudek
zrozený z trojhvězdí
zcizil mi snění
o nesmrtnosti lásky.

Epilog

Vysvléct se z prázdnoty.
Zbavit se okoralé kůže
Ulehnout v rosu
a s ňadry
prosvícených kapek
hrát si a čekat
na zázrak stvoření
nehmotného těla,
kterému magma sváru
duší ubíjených žalem,
lapilami vzdoru, neublíží.
Svobodným výkřikem
v kráteru podivností
vodou, již roztavil jsi
v žlutobělý štít,
uhasíš plamen nicoty.

Děj

Poslední kámen vnořil
do hlubin mrtvý klín.
Oceán zvrací nebytí.
Rodný list planety
teď mizí bez stopy
v dunách věčnosti

My se však koupeme
v písku číších jemných
spirálou spojení v nahotu,
jež ladné křivky tvé
v oblaka tiskne
a krásu ženských tvarů
v nekonečno kopíruje.
Pozastav mrak,
ve který tělo tvoje
promítá se a řekni:
Počkej, má lásko,
na duze ustel sobě,
já tělem svým
pak přikryji tě
sněním věčným.
Je protivné,
když zbytečnými slovy
nám nuda pochybená
z podesty bytí ukrájuje
nenávratný čas.
Vždyť ve vteřině
život kotoul dělá,
v přemetech odplavuje
i nedobytnou dívčí hráz.

Obloha sosák duhy
pak do vln vnoří
a žlutý len do modra mraků vryje
chapadlem svůdce
kontury lesů tmavých,
jako když tvoje
vlasy nepoddajné
spleteny v otazníky
bičují hladinu návratů.
Sekundy vzpomínek
minula hroty jsou,
v němž utopil jsi přání
v magmatu obyčnosti.
Mrtvy jsou prosby a
na úbytě hyne vše,
čím milování s bohyní
vášnivé, žhnoucí bylo ti.
Spletenec těl v břecťanu paží.
Bláboly, bez myšlenky věty.
Prázdné jak opilecké sklenky,
jimž trpce schází
posměšná ústa moku chtivá,
co ve Vesmír se
dávno, dávno vpila.

Sám bez sedla a bez opratí
svobodný hřebec,
úderý kopyt minulosti spílá
tak, jako ona vyčítá mu,
že na hřbet plavý neusedá
alespoň na okamžik
běsnící křivka ladných boků
svůdného těla toužení.

Prolog

Čas ticha, tmy a návratů.
Hodiny mrtvých not.
Prázdnota láme cit.
Orantům na zádech
slévá se v řeku děsu
arktický pot.
Zřícené sloupy.
Svatyně minulosti.
Oltáře lásky, žalu, zlosti.
Pokání nesmrtelných,
co nejsou rovni bohům,
jimž Moiry připomněly,
jak jejich těla bolet umějí,
pouští že vláčí těžce
úděl své lidskosti.

DESTRUKCE

Třeštěním spirál
vířících neznámem,
jimž právo vzlyku chybí,
letíme kotlinou,
tyrkysem žhnoucím v cedníku
promarněných nocí.
Krovkami krvavými
tepeme ve vitráž
neúplných snů,
v démanty lásek živých,
v posmrtnou pošetilost,
společných duší doteků.
Jsme pouze vyděšení hosté,
mrazících zákoutí
podivných lokálů,
a v nich ti,
lásko panovačná,
klepeme na bránu.
Vteřina prázdnoty,
v níž pochybení
v škarpu nenasytných smet
majetnický vzdor,
čas, v němž už

z mlhoviny vzlyků
zbývá to jediné:
Přiznat si, kdo hru už vzdal,
či dal-li někdo
dámě nebo králi mat?
Rádi se milenci,
ti věční, neskuteční,
až k branám nekonečna
přívětivě tulí,
zatímco lásky obyčejné.
jichž lebky život označí
boulí nejednou,
nektaru s bohy nepijí
a ambrou se nepřecpou.

Nad směšnost věčných stínů,
kterými řeka zapomnění
své věčné sbohem citům dává,
je polaskání ducha,
vždyť těžce se kutá
úcta, něha tam,
kde kurtizána chtěla
jen pro potěchu těla
vybledlé ňadro sváru
chlípně odhalit.

Co řečí zbytečných,
když ta, již miloval jsi,
pro niž jsi plenil záhony,
najednou shledala tě lichým.
Rým neumný už netešeš.
Chrličem jsi se stal
a kyselina žárlivosti
kapkami smutku
to milované tělo ničí.
Jak pošetilé činy.
Nehodné ani času stínů,
ni vzteku z bortících se dnů.
Jak stavět chrám
z titěrných přání těch,
co lásky nebojí se,
byť v její nekonečnost nevěří,
přec ale pro ni obětují
první i poslední?
Zmatení ducha jazyků,
fyzická smršť pletenců údů.
Blaženost milování,
co kámen prostřednosti otesává.
Však hmota pochválena buď
neb vašeň plachtovím je
a odkladištěm vzpomínání.

Líbám tě, lásko,
A ač slova chybí mi,
v svatyni jinou
kopí nevnořím.

KLAUNŮV PLÁČ

Poslední léto.
Sníh popálil
rdící se květy
planých růží.
V bazénku led
přiskřípl karasům
zlaté tlamky a
leknínům vnořil
ve věčnou modř
bílé rozhalenky.
Planeta zvrací
průduchy sopouchů
balvany hříchů
dávných nenávistí.
Kostely taví zvony
v jazyky,
které lísají se k věčnosti.
A člověk?
Zbyl už jen klaun
a jeho rolničky, co
planetě konečnou vyzvánějí.
Lásko má nesmrtná,
i to je vyznání.

TROUFALOSTI

Se spárem
zakutým v železa
o letu jestřáb
zbytečně medituje.
Stejně tak člověk.
Nirvána opilců,
kteří se nedotkli
věčnosti vnořené
v memento nekonečna.
Skryto je v odlesku
jediné hvězdokupy
a ta se teď koupe
ve vodě čiré,
kterou jsi z bystřiny
uloupil pokradmu
do horoucích dlaní.
Z magmatu vášně duší,
z kosmických kapek
vytaven bude
průzračný křišťál,
krystal je pro tebe,
pro mne i pro ostatní,
kteří ctí milování.

V Z K Ř Í Š E N Í

Borcení, návraty.
Utichl chrám.
Kadidlo dovonělo.
Žebroví klenby
náhle oněmělo.
Fiály vzpomínek
svá těla
zlobně krabatí.
Třesk ráhnoví
korábů v nekonečnu.
Láska hladoví.
Bortí se katedrála
vysněná z přeludů.
Zbývá jen zповědnice,
náhražka pomatených dnů.
Komu dnes vypovíš,
že z citů
cáry pouhé zbyly,
že skončilo to nekonečné
má milá, milý?
Netřesk dál skálu zobe
a krví barví
nabobtnalé listy poznání.

Úplněk Večernici provokuje.
Malosti smyčka
krčí se v noře hrůz.
Šíjí ti zdobí však
nejkrásnější z drůz,
démanty vzpomínek
za lásku, již si dala,
ač sama odešla,
náhrobek půvabů
prýštících z nocí,
v nichž zastavil se čas,
zanechala.
Bortí se katedrála.
Žebroví láme
pokořené duši vaz.
Jiná a jinak
vrátí se ti láska.
Jen neuspěchej její čas.

TESTAMENT

Jak hlupcova moudrost
vetkaná vráskami
do zítřků samoty
zas kreslí monogram
vzpomínku na bývalé
láska nerozumná,
které už vypršela
v jarních lijavcích
doba záruční
a stejně jak Polárka je
za bílých nocí nespavosti
mrskána splátkovým kalendářem
nenápadné věčnosti.
I z krokodýlích slz
se rodí oblaka,
ze kterých naprší,
a vláha vzbudí prvosenky.
Pružina nelásky
tamtamy zítřka
v chod uvádí zas
soukolí nových hledání.
Bylas mi vším, a nyní?
Nač drásat jizvy

na krunýři želvím?
Líbezná pohlazení ti
pokání nenavráťí.

USÍNÁNÍ

Klíží se víčka
obyčejných dnů,
kterým teď stromy
šelesty vzpomínek
vzlykají ukolébavku.
Tiše zní tichem noci
těšení veřejí,
že práh už nikdo,
kromě snění,
nepřekročí
a ústa zámeků zůstanou
alespoň na okamžik
uzavřena.
Sen sevřel
v mráкотné náručí
vzpomínku, která
navěky osiřela.
List s listem,
muž se ženou
ozvěnu dávna
laskají modlitbou.

CO NIKDY NEVYSLOVÍM

Jak krutě mne hryže
jen to, že tvoje tělo
je blízko mne, a přece
vzdálené je.
Tvá ňadra, paže, klín,
jak neskutečně závidím
ručníku, kterým je otíráš.
Vanou jen pro tebe
chtěl bych být.
Bazénem plným vášně,
ve který svůdné tělo,
po němž tolik prahnu,
v pěnu dnů
(v nichž zavřena je tvoje náruč),
smyslně uložíš.
Polib mne, prosím,
třeba na zapřenou.
Má lásko:
Nebud' jen vládkyní,
bud' také ženou.

OBLUDÁRIUM

Zářivky soumrak
z města vymazaly
v čase, kdy sýček
Janovo zjevení
o zmaru všeho
a věčném trestu,
vetkané rudou nití blesku
do výšin bělomodrých
ponuře zvěstoval,
okamžik drcení
všedních dní
přesto nenastal.
Rezavých sloupů stíny,
navzdory Moirám
malují dále
do ulic opuštěných
pokorné díkůvzdání
milenců letního poledne.
Kláves čas hořkých.
Rekviem lidstva,
číhá však opodál.
Však námi dvěma,

láska má a paní,
polykač osudů
hladový chřtán svůj
nikdy nenaplní.

Z PĚNY ZROZENÁ

Vy, paní, co pěnou studu
toužením mým jste
v ideál Praxitelův
s útlými boky mladosti
cudně formována.

Ač o mém citu víte,
notami ulic se
s flétnou vášně
stále procházíte sama.

Odhod'te plachý stud
ve škarpu nicoty.

V znamení hada zrození
svou kůži nesvlékají,
jen žádostivost ukrývají
v podivném jinotaji
strachu ze samoty.

Vy, paní, co utopena v studu
toužením mým jste
v zázrak lásky včarována byla,
už nyní víte, jak se z pěny
zrodily Afrodité i
malá smutná víla.

NE I A N O

Opilá kapka studu
řekla, že nebudu už
hladit boky sudů,
když jitro pokořilo noc.
Stín vetkal v gobelíny
lásek z nedostatku
už oprýskané,
Bohové, už vícekrát ne.
Čas krotí zlatou opratí
běsnící šelmy černoty,
co do závratí samoty
špičáky vpisují
bolestné sliby prázdnoty.
Splétá se kořen s větví
zázraků spirálou.
Buď požehnáno zapomnění.
Nechť stále přetéká
kalich i vínem i láskou
po vrch plný.
Bez hříchu život je
uboze nemravná otrava.

M E D I T A C E

Tiše se kradou krajinou
zcizené noty milenců.
Zrcadla vzdálenosti.
Negace nekonečna.
Těla bez tíže, a přesto
prsty hnětou z přání
nehmotné doteky.
Uchopte myšlenky,
třeba vy, lásko,
do svých dlaní.
Nesmysly? Rouhání?
Barvami hýří obrazy.
Těla se po paletách
pozvolna roztékají.
Architekt věků usmívá se
úporné lidské snaze
rozmělnit rukama
božské Poznání.

N E S M R T E L N O S T   S A M O T Y

Poutníku znavenému
když žíznivý,
obluzen nadějí
v trní vzpomínání,
vysnil si v mrákotách
jiskřící krystaly
krůpěje lásky vody živé,
dohasla jeho svíce.
Byliny smuteční
v oblohu vepsaly,
jak toužily po tom,
aby zůstaly i
v očích němých
nesmrtelné hvězdy.
Vždyť žízeň toho,
kdo lásku pil
z archívních sudů
královských sklepů,
patoky stolní neuhasí.

PÝCHA SAMOTÁŘE

Noc beze spánku.
Půvab samoty.
Mráкотné klinkání zvonů,
jimž čas odepřel souznění.
Podivných božstev chrámy
ve rmutné тишинě.
Strom zavzlykal, když
poslední list servaly mu
lité osudu perutě.
Chlív zrození,
v němž jehňátko
se za hřích jiných
obětinou stalo.
Korunu velikána
za noci beze hvězd
vichr s'al.
V blátě se válí teď,
co ptákům dříve
nocovištěm bylo,
tlející dřevo však
v dimenzi jiných bytí
světélkuje dál.
Splašené sny

na špatně osedlaných koních
zvracejí hmotu
v hlubiny zapomnění.
Láska se v popel mění,
však chvátá v duze nadějí
v posvátnou hlubinu
spirály nekonečna,
v plameny vzkříšení.
Kopyta kosmu
dál lhostejně buší
do dlaždic slitých
z nesplněných přání.
Je všední ráno.

POHLAZENÍ

Podivné zmetky plodí
teď klávesnice,
co druhdy rýmy plodila.
Skončila jedna sloka,
druhá se lehce rodila.
Však liché byly bláboly,
kterými duše zpytovala
sebe samu.

Podivná pýcha
pout'ových vypravěčů,
kramářů ducha,
lámána katedrálou věků
nesla se do daleka.

Bard loutnu plnou
otazníků stěží kdy
poponáší, však jemu
jako všem poetům
v bázlivém srdci
rytířské zpěvy raší.

H V Ě Z D A

Kde se mi touláš, hvězdo?
Tvá zář mi usnout nedala
v tisících slokách lásky,
v plachých vyznáních,
jimiž se vracíš
vetchým starcům ducha
v chvějivém vzpomínání.
Ohlávky utkané z tenat mládí.
Stříbro tvé utkvělo,
podobno desetníku sudby,
jenž na klejích ospalé kolo
pozdního vlaku rozdrtilo,
lev nebo panna?
Co vlastně zbylo
ve vousech
něžnou rukou nečesaných?
Oprátka, či zoufalcův smích?
Kde se mi touláš, hvězdo?
Najít tě nemohu
v myriádě střepů
rozbitých zrcadel,
která mi smůlu vnucovala.
Láska přec nebolí,

pokud jsme sebe sami
důstojně oplakali.
Dušiček čas je přece věčný.

FLÉTNÁ MEZI OBRAZY

Blankytné stěny naděje
už z pestrých pláten palety
pochmurnou černí
jak vichr stěžni
plachet bělobu
vlnami šedostí ukrádají.
Flétnám zas tmavne stříbro
a pěvci tóny odmítají.
Ve stáncích múzy
se mezi zlatem ornamentů
havraní letka pyšní skřehotáním.
Šílený kumštýř noří se
ve rmutné vody zapomnění.
Básníkům sloky skřípou
o svázané hřbety díla
a propast nenávisti
hladový chřtán
opět rozevřela.
Plameny stravují
nečisté svědomí.
Očistné plameny.
Dar Pána – vzkříšení.

PARUKA

Lhostejný víchr,
kterému velí
neomylný hřeben
tisíců dní odkrojených
ze světelných let,
zas odvlasil lbi
další generaci.
Medvěd se spokojeně
drbe v srsti
a vlastním peřím chlubí se
i věkovití ptáci.
Lásko, byť čas mi přiřkl pleš,
parukou rány nezacelíš,
vím, trneš hrůzou
a ostatní, co řekneš,
je vždy jen pouhá lež.
I Nofretete byla hololebá
a pes naháček
vzácnou rasou je.
U kapucínů v noci
zesnulí hlavy si kápí kryjí,
úcesem věčnost neokouzlíš.
a že ti les temenně vadí?
Ale běž.

Z M A T E N Í

Zmatené hvězdy
podivně pulsují nocí,
když den se koupe
v závějích bělosti,
jíž slunce požehnal.
Rubín, jenž zdobí tvoje
vzporné čelo, je
modlitbou věčnosti,
co vzpouře lásky
proti toku času
a v nekonečnu dosud
rmoutí se prázdnu nadějí.
To opilý op svítání
krůpěje rosy smíchu
nutí nám do dlaní,
abychom láskou zpiti,
jak moudří klauni,
odvrhli kazajky
spředené ze závisti
prý do obrazců mravných
v extázi pochybných pokání.

V I C H R

Podivným emblémem
vnořeným do mlhy
a duhy zašlapané
v jílovité bláto,
podoben sovici,
již ozdobili tretkami,
podzim nám říká:
Už opět vládnou krajem.
Sluneční lázeň už
nahradila koupel
mezi hvězdami.
Stoletý vřesu kořen
dýmky věkovitých kouzel
zabarvil modrou šedí
bělostnou bledost stěn.
Obrazy oken
v mraze zachumlaných
teď víchř vykresluje
na plochu prázdných vln,
v nichž láska utopila léto.
Pláž plná vzpomínek
v ulitu krabí
vtěsnala tisícera naplněná přání

neskromných milenců.
Děšť. Vichr.
Ohlodané větve.
Zlověstný mrak,
z něhož vždy hořká kapka skane,
když úvoz mívá
dostavník zapomnění.
Krutý je podzim
zetlelého listí,
když náruč prázdná je
přesto, že duše dychtí po objetí.
Zmizel mi přístav.
Vlnolam bezpečí
severák nevděku nahlodal.
Havrani zimou vyhrožují
a končí sen, který se nekonal.
Věčnost se vryla
v strouhu vzpomínek.
Lásko, vždyť nejen ony
v tlumoku pomluv
zbyly nám.

O P I L Ý T R O J S T Ě Ž N Í K

S lanovím vpleteným
v poslední naději,
v plachet cáry.
Příbojem tříštěn
o bradlo pokušení
o dotek černé hvězdy
smrtného zapomnění.
Zazvoní číše neskutečna.
Paluba stěžeň vymrští,
aby jím vesmír smetla
v chaos zrození.
Mrazivá modř a bílé tání.
Paradox černě při svítání.
Propastné chřtány
přeludů zlostných,
vzpoura zanikání.
Ráhnoví polkla sůl.
Krystal se vnoří v lůno bytí.
Zakla se půlnoc zvony.
Zbytečná pokání.
Rolničky smutných opilců
vítají vylhaná vzkříšení
promarněných dnů.

PLÁČ PODIVNÉ NOCI

Jiskření démonů.
Vzpomínka na zář zvratků
mrtvolně ztuhlé lávy.
Vzlykání s rotorem
ženoucím list
posledních okamžiků.
Opomenutá svítání.
Třes bedných notoriků,
jimž na číš bolehlavu
nezbývá.
Krákání vraní.
Pohřeb korun stromů.
Odpudivé klání,
činící paměť
drásajícím trnem zmatků
řádícím v shluku
šlících neuronů.
To python věčnosti
polyká vlastní ocas
a vlasatice bytí se koupou
v sirné lázni neřesti.
Jste skvostem v koruně
mých ostýchavých přání,

Kirké má věčná, má paní,
byť mnohdy k zabití,
více však bohyní jste,
jež požehnala
zázraku milování.

P A P R S E K

Noc obklopila stěny.
Spánek už bdění láme vaz.
Stříbrná nit' s'ala
puls obou hemisfér.
Lavina času vnořila cepín
v ledovec vzpomínání.
Utichl tikot hodin,
vteřiny ale dosud žijí.
Oči jsou prázdné,
stejně jak vyblouzněný mrak.
Cítím, jak naposled mi
čtyřspřeží otrávených koní
nad tělem, co už nepatří mi,
kopyty o smaragdy
lásek dávných
za úplatu zvoní.
Konec i začátek.
V mixéru času strádání
z věnců vír nedočkavý
sekundy prázdňem plní.
Ozvěna burácí – rozloučení.
Vrátím se za sto
a možná také tisíc let.

Blankytný tunel náruč otevírá.
Zní hořem bičované hrany.
Na konci modra oslňuje
světlo vzkříšení.
Těším se, paní má.
Jen láska věčná je
a jako soumrak
plný teplých barev
nikdy nekončí.

O B Ě T I Š T Ě

Pár nevyřčených slov.
Obětní mísa plná
neduživých snů.
Modří vdechnutý
a v zapomnění ponořený
z myšlenek spředený cár.
Průhledný závoj
obnažených křivek.
Škemrání o polibek.
Hledání zbytečností
pak osud cherubů
se s gnómy pojí.
Kukaččí hnízda.
Nesmysly vbité v
ztrouchnivělý kříž.
Noc plní úplněk,
má duše žebrá otazníkem –
kdy se obětuješ?
kdy mne políbíš?

KRKA VCI CITU

Zlaté a tyrkysové struny
přísah o věčné oddanosti
se rozcházejí
v stříbrné duze
konce nekonečna,
kde z vesmíru už
zbyla pouze dávná
dívčí lebka, kterou mi
s mementem mori –
ni láska není věčná,
v záchvatu šílenství
prvního milování, darovala.
Rozluky nečas se
v věčném čase
sekundou pouhou zdá.
A že mne bolí rozloučení?
Cit člověk rozchodí,
těžká však bývá
nabytá samota.

TULÁK KLAUN

Hladový víchr pískotu
smrtný vzdech
posledních sekund bytí
korunou slávy vzplál.
Tuláku klaunu
z lysiny poslední
pápěří kořenů,
kterým po léta
maněž smýčil
čas krutý vytrhal.
Skanula jedna slza.
Ochablé dlaně šaška
vzporně zatleskaly.
Cerberus zaštěkal.
Na akát věkovitý
půvabný motýl
v podzimu usedá.
Křídla mu spálil mráz
však strom už mízy,
vroucí nemá
a láska aniž zrodila se
umírá.

PODIVNÉ SMRÁKÁNÍ

Sto trnů žárlivosti
v bludišti milování
mi v údy křehké lásky
s úsměvem vrazila
má múza jediná, má paní.
Křehký je šípek, co ostny zdobí se.
Žár noci růže nepřezije.
Otěže nálad snivých.
Prubířský kámen fantazie.
Vždyť je tu se mnou
srdce i tělo i její duše.
Dlaň tiskne kámen měsíční
s vášnivou modří,
kterou se oči barví,
když rozum žádá slitování.
S oblaky odplyneme
v duhovou říši čistých lásek,
v níž vlny něhy
z hříšných srdcí
klopotné lidské žaly vymývají.

S V L É K Á N Í

Proč?

Přikován k náhodě
paběrkoval jsem,
nečistý, ve zbytcích,
jež dámám krutým
pod ňadra zřasená
omylem popadaly.
Tak tomu bylo
Křídla prý zlomená
za sebou vlácel jsem,
když smutek barvil
monotónní šedí
žalmy opuštěných.
Hrb mrzáka mi
přisoudila, podivná,
sama sebou
pomatená víla.
Na kříži visí kůže,
v níž rotující zbytečno
k záhubě napínali.
Na obzor zvedá se
v paletě kovového hada
soukromé nekonečno.

Nač křídla? K čemu duši,
kterou ti vmetla
slabost vlastní
v popelnici?
Jiskření klenotů
minulých bytí,
věčné nekonečno,
v mnohosti zázraků
kosmos můžeš ztéci.
Už nehyzdí mne hrb,
zda jsi to, paní má,
pochopila?
Dnes zvedám oblaka,
vždyť síla, která
pokořena byla,
se v stříbrnici noci
do měšce, včera
ubožáka ještě,
výkřikem dávné moci
vznešeně navrátila.

Závěr

Nebudu klekat už
ve zvracích sebelásky,
se kterou lichvaří
poťouchlá přání
ztřeštěných dívek,
jež nikdy nedospěly.
a muži jsou jim talismany,
kterými klíny chtivé zdobí.
Tamtamy opět utkají
z not setkání i loučení
protivnou smyčku zoufání, pro ty,
co pokořeni lítostí
zapomenout nedovedli.

Ediční poznámka

Provedeny pouze drobné typografické korektury – mezititulky na s. 11 a 14 jsou v originálu obyčejně, titulek na s. 33 zarovnán doleva.

BLÁZNOVY SLZY

Petr Urbánek
2001

© Petr Urbánek
Ilustrace: ak. mal. Emilie Hostašová

Sbírka vyšla jen díky přátelům,
kterým je pomoc bližním i půvab slova
nad hmotné statky.